

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Nürnbergprosessen - en rettsfornektelse uten sidestykke

Av Brage

Den engelske historiker David Irving, har utgitt en særdeles interessant og avslørende bok om Nürnbergprosessen, som med rette har vakt betydelig oppsikt både i England og USA. Bokens engelske tittel er «The last Campaign», og en tysk utgave har tittelen «Der Nürnbergerprozess.»

Irving har, som den første historiker, fått anledning til å gjennomgå de private etterlatte papirer etter den avdøde amerikanske hovedanklager i Nürnbergprosessen Robert H. Jackson - En provinnsakfører som hjalp Roosevelt med presidentvalgkampen, og som ble en nær venn av ham. Derved kom han inn i kretsen rundt tyskfiende nr. 1 i USA, Henry Morgenthau. David Irving dokumenterer til fullkommenhet hvordan hele den ledende krets rundt Roosevelt var fylt av et avsidig hat mot Tyskland og tyskere, og faktisk talt ønsket å tilintetgjøre nærmest hele det tyske folk og dens ledere.

5 millioner tyskere skulle bli russiske slaver på livstid

Irving legger frem bevis for at Roosevelt og Churchill under Jaltakonferansen godkjente Stalins ønske om å få utlevet 5 - fem - millioner tyskere, kvinner og menn, til slavearbeide på ubestemt tid. De var fullt oppmerksomme på at slavenes aldri ville komme tilbake i levende live og at de ville gå en grusom skjebne i møte. De allierte ledere hat var imidlertid så intenst at de ofret alle menneskelige prinsipper for å få tilfredsstillt sitt hat og sin hevntyrang. Jackson selv var rystet over denne planen. Men han kunne ikke gjøre noe for å stanse den. Han ble nemlig, samtidig som han mottok utnevnelsen fra president Truman som hovedanklager, uoffisielt meddelt at millioner av tyskere skulle sendes til Sovjet som tvangsarbeidere, angivelig som straff for medlemskap i forskjellige organisasjoner.

Jackson ble klar over at det var Morgenthau og hans nærmeste stab som hadde planlagt at millioner av tyskere skulle sendes til hardt tvangsarbeide i Sovjet-Russland. Og dette vel å merke uten at de på forhånd var stillet for noen domstol for å påvise eventuell skyld. Den amerikanske krigsminister Henry Stimson var, i likhet med Jackson, helt imot denne uhyrlige plan. Men Roosevelt hadde i Jalta gitt planen sin tilslutning, og da også visse andre ledende kretser gikk inn for den for å få hevn, var det ingen mulighet for

Et stort tilbakeskritt for sivilisasjonen: Seierherrene kriminaliserer den tapende part.

Jackson eller Stimson til å få hindret at planen ble realisert.

Hele det tyske folk skulle steriliseres

Da franskmennene hørte at russerne skulle få 5 millioner tyskere som slaver, forlangte også de å få tyske slaver. De ønsket å få 2 millioner til veianlegg. Da Jackson i konferanse 12. mai 1945 overfor Morgenthaurepresentant Isidor Lubin, fremholdt at Roosevelt umulig kunne ha ment det slik, erklærte Lubin at Roosevelt sogar hadde overveiet meget alvorlig å la hele det tyske folk tvangssterilisere. Roosevelt hadde sogar moret seg med å lage skisse av denne moralske gehalt som norske aviser stadig kommer tilbakke til og omtaler som dem som reddet Europas kultur i to verdenskriger). Morgenthau medarbeider Josiah E. Dubois, kastet også, under diskusjonen 12. mai, inn det moment at en Gallup hadde vist at et flertall av amerikanere hadde godkjent at slavearbeide var en passende straff for alle tyskere. Men han nevnte nok ikke samtidig den kjensgjerning at de tyskfiendtlige kretser som hadde herredømme over amerikansk presse og radio, og dermed over folkeopinionen, var hovedansvarlige for gallupens resultat.

50.000 tyske offiserer og videnskapsmenn skulle drepes

Roosevelt og Churchill hadde forøvrig på Jalta godkjent Stalins plan om at man straks etter seieren, uten noen form for dom, skulle drepe 50.000 ledende tyske offiserer og vitenskapsmenn. Derved skulle man for alltid kunne håpe på å få ødelagt tysk industriell og militær makt, og bli kvitt en farlig konkurrent på verdensmarke-

det. Det er likefrem uhyggelig å tenke på hvor blodtørstige enkelte mennesker var etter krigen. En meget kjent norsk politiker hvis navn jeg skal la være å nevne fordi han senere hen kom til «bedre resultater», uttalte til den svenske statsråd Quensen primo mai 1945 at han hadde anbefalt at man i forbindelse med Norges frigjøring burde drepe 5000 - fem tusen - tyskvennlige nordmenn på en eneste natt. (Farmand 16.2-74).

Engelskmennene ville også være med på å drepe flest mulig tyskere etter krigen, slik de også hadde gjort under krigen ved hjelp av sine bombefly. F.eks. da de sammen med amerikanerne den 14. februar 1945 i løpet av 24 timer drepte på den mest barbariske måte nærmere 250.000 mennesker, og ikke slik som enkelte idag prøver å bagatellisere det hele til 35.000. Og de samme herrer som stod bak disse uhyggelige massemyrdrier som bombing av de åpne tyske byer representerte, en bombing som de selv hadde startet lenge før tyskerne bombet London, disse herrer følte seg kallet til å sette seg til doms over de tyske ledere. Man diskuterte først om man skulle lage en skinnprosess eller ikke. Resultatet var at den engelske regjering anbefalte at «en henrettelse uten prosess var å foretrekke».

Også USA's kongress hadde gått inn for en summarisk avstraffelse uten prosess. Det var tydelig at man ønsket å se mest mulig blod - tysk blod, opphisset som alle var av den uhyggelige antityske propaganda, mestertlig iscenesatt av kretser i USA som hatet Tyskland og alt tysk som pesten. Til og med den kjente senator Fullbright gikk helt fra konseptene. Han uttalte at, hvis man skulle føre prosess mot tyskerne, ville dette gi dem mulighet til å gi sin versjon av saken, og det kunne komme til å trekke sakene i langdrag. Det

eneste riktige var derfor, mente Fullbright, å drepe alle tilfangede uten prosess. - Dette forteller Jackson i sine etterlatte papirer. Og disse menn, som selv var uten virkelig kultur, skulle altså sette seg til doms over det tyske folk, og på dette bloddryppende grunnlag bygge opp en angivelig ny og bedre verden. Kanskje er denne blodige start etter krigen en av grunnene til at verden er blitt slik den er blitt i dag, med vold og terror på alle kanter.

Jackson i konflikt med seg selv

For Jackson, som hadde klart å overtale president Truman og de allierte makter til å gå med på at det ble opprettet et alliert tribunal for å dømme de øverste tyske ledere, for derved å gi det hele et skinn av lov og rett, var det et stort problem, da han etterhvert ble klar over at de allierte, hver på sin måte, hadde gjort seg skyldig i forbrytelser av minst like store dimensjoner som tyskerne. Samtidig med forberedelsene til Nürnbergprosessen, hadde Jackson erfart at russerne i Polen hadde bygget 17 nye konsentrasjonsleirer, og fylt dem til randen med polakker som var motstandere av den russiske okkupasjon av deres land.

Den russiske general I. T. Nikitschenko bidro også til å frata Jackson enhver illusjon om at han skulle få i stand en prosess som kunne gi i alle fall et skinn av en rettfærdig domstol. Generalen sa like ut at dommen for disse hovedkrigsforbrytere i virkeligheten var avsagt allerede i Jalta. Han sa at det var en ren innbildning å tro at dommerne her skulle spille en upartisk rolle. De skulle avsi sine dommer uten for mange formaliteter. Den samme general hadde forøvrig vært med på å formulere lovene som prosessen skulle baseres på. Og for å gjøre rettsløsheten fullkommen, var han også en av dommerne. Og denne fullstendig kriminelle fremgangsmåte ble støttet av i alt 19 land, deriblant Norge.

Efterhvert dukket det opp i USA ledende jurister og militære, som hadde de største betenkeligheter med hele prosessen. De anklagede tyskere ble forbudt å trekke frem at de allierte selv hadde begått en rekke av de samme forbrytelser som tyskerne ble anklaget for. Det ble spesielt forbudt for forsvarer i Nürnberg å trekke frem hvordan den britiske «Håndbok for illegal krigførelse» ga følgende ordre om hvordan man skulle ta seg av tyske fanger: Benytt gangstermetoder. Drep motstanderen. Spark ham så kraftig du kan, og når han har de fryktelig-

ste smerter, kast ham på jorden og knus hans hode. (Gjengitt noe forkortet). I den selvsamme bok, som Irving omtaler, var det gjengitt bilder fra 1. verdenskrig, som viste hvordan britene hengte tyske fanger på løpende bånd i en dødslyng som var så djevelsk utspekulert laget at fangene, som skulle henges langsomt, selv ved den minste bevegelse stranguleret seg selv inntil en langsom og pinefull død. En av Englands speidersjefer, oberst Wilson, var sjef for disse kommandogrupper under siste krig, og han ble mottatt som æresgjest i Norge etter krigen.

Atombomben smeller

Det var et hardt slag for Jackson at USA kastet de massedrepende atombomber over Japan mens forberedelsene til Nürnbergprosessen foregikk. Han næret jo den blåøyde illusjon at man skulle kunne skape en ny folkerett som for all fremtid gjorde krig umulig. Det er nærmest utrolig at en jurist med sine fulle sanser i behold kunne tro på en slik mulighet, all den stund han selv var villig til å få en overvunnet fiende dømt etter lover som seierherrene selv hadde laget og gitt tilbakevirkende kraft, og som ikke skulle gjelde for seierherrene, men bare for de beseirede.

Illegale forhørsmetoder

Irving leverer også bevis for at det ble benyttet helt illegale forhørsmetoder når det gjaldt å få tilståelser fra de tiltalte tyskere. Tilståelser som vi idag vet er falske. Jackson skriver i sine etterlatte papirer at han hadde store problemer med visse kretser i USA. Folk som ønsket å være med overalt, og skaffet ham mange ubehagelige diskusjoner og vanskeligheter. De ville ha mest mulig å si når det gjaldt anklagerens virksomhet. Sogar skrev USA's høyeste dommer herr Stone til Jackson at han personlig ikke hadde noen betenkeligheter ved at sirerherrene, som i tidligere tider, overleverte de beseirede til bødlene.

Det ble også benyttet de mest tvilsomme metoder for å få brukbare «tilståelser» fra de anklagede. Således fremla en av forhørslederne forslag for Hjalmar Schacht om at hans liv ville bli spart dersom han var villig til å vitne mot Gøring. Bak dette uhyrlige forslag stod general i USA's hemmelige tjeneste, Donavans. I det hele tatt hesket den rene vilkårlighet i valg av hvem som skulle stå på listen som tiltalt. Og når det gjaldt forsvarerne, så la man alle mulige vanskeligheter i veien for dem. Ikke fikk de adgang til de nødvendige

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014

papirer, og ikke fikk de lov til å trekke frem de alliertes forbrytelser. F.eks. Sovjets angrep på Finland og Polen, eller russernes mord på over 10.000 polske offiserer i Katynskogen og andre steder. Jackson skriver selv i sine papirer at han fant det å være en hån mot enhver justis at russerne skulle delta som dommere i en prosess mot tyskere. Han kunne nok like godt tatt med de øvrige tre makter. England, Frankrike og USA selv, hadde under krigen, og i tiden umiddelbart etterpå, begått de uhyrligste forbrytelser mot det tyske folk. Først med masse-mord på hundretusener sivile tyskere ved den systematiske terrorbombing av åpne byer under krigen, og utsultning av befolkningen etter krigen. Hertil kom den hensynsløse behandling av de mange millioner tyskere som ble tatt til fange etter krigen. Videre utlevering til den visse død i Sovjet av millioner tilfangetatte tyskere og russere i tysk tjeneste, samt russiske fanger som befant seg i tyske fangeleirer. Videre hadde de allierte vestmakter godkjent fordrivelsen av 15 - femten - millioner tyskere fra de østre områder av Tyskland, ribbet for absolutt alt de eide. Og samtidig med at prosessen pågikk i Nürnberg, så amerikanerne og engelskmennene gjennom fingrene med at russerne, polakkene, tsjekkene og jugoslavene myrdet på grusomste måte mer enn 2,5 millioner fullstendig sakseløse tyskere, ikke minst kvinner og barn, hvis eneste forbrytelse var at de var av tysk herkomst. Odd Nansen omtalte forøvrig, i en tale i Norsk rikskringkasting i 1950 fordrivelsen av de mange millioner tyskere, som *den største krigsforbrytelse i verdenshistorien*.

Han kjente ikke til at ca. 2,5 millioner tyskere var blitt drept i nederlagets kjølvann, i første rekke av polakker og tsjekkere. Da hadde han, om mulig, blitt enda mer rystet. Blant andre problemer Jackson hadde å stri med, var den engelske marineledelse som forlangte tilbake til London straks arkivene til den tyske sjøkrigsledelse og det tyske utenriksdepartement, da den britiske regjering kunne komme i visse vanskeligheter dersom dokumentene falt i «gale» hender og ble publisert. David Irving hevder at flere av anklagepunktene mot de tyske ledere ikke holder rent juridisk. For ikke å snakke om rent moralsk, når man tar i betraktning de alliertes egne forbrytelser under og etter krigen.

Millioner av tyskere til slavearbeid

De alliertes kynisme når de anklaget tyskerne for å organisere arbeidsslaver i besatte områder, kom klart frem når de i

munnen av negre. I fem dager fikk han kun avskrell av poteter å spise. Mishandlingen gjorde Streicher nærmest sinnssyk, og det var nærmest en ekstra belastning for de øvrige fanger å ha ham med på tiltalebenken.

De engelske anklagerne var meget tilfredse da Jackson i sin innledningstale satte de tiltalte under et uhyggelig press ved å uttale at om de ble frifunnet ved denne retten, så måtte de regne med en ny prosess hos de andre allierte, dvs. i første rekke russerne, polakkene og jugoslavenne, og det ville jo være å gå fra asken til ilden. Den polske eksilgeneral Anders, ble nektet å bevitne at det var russerne og ikke tyskerne som stod bak mordene på de 10 000 polske offiserer i Katyn. De tyske forsvarerne ble ikke bare nektet adgang til viktige dokumenter. De 50 forsvarerne hadde bare 2 telefoner til rådighet, mens anklagerne hadde et betydelig antall telefoner og ubegrensede transportmidler.

Det uhyggeligste var imidlertid at man på de mest gemene måter straffet de vitner som talte til fordel for noen av de tiltalte. De ble straks arrestert og satt på enecelle i fengslet. F.eks. ble feldmarsjall Milch, som ikke ville bøye seg for trusler for å få ham til å vidne falsk mot Göring og Speer, straks sendt til straffebunkeren i konsentrasjonsleiren i Dachau.

Dokumenter som var til gunst for de tiltalte, ble konsekvent forbudt å tas med i saken. Det ble, etterhvert som prosessen skred frem, mer og mer åpenbart at det så avgjort ikke dreiet seg om å få frem den absolutte sannhet. Men utelukkende den «sannhet» som passet for seierherrene. Dette gjorde forsvarerne arbeide mer og mer problematisk. Forholdene tatt i betraktning, gjorde de tyske forsvarerne et grundig arbeide for sine klienter.

Jeg omtalte foran den terror som de tiltalte ble utsatt for. At det ikke bare var underordnede bøller som drev på egen hånd for å få avløp for sadistiske tendenser, viser følgende som Irving omtaler: En kaptein i USAs armé, en dr. Korda (opp-

rinnelig fra Tsjekkoslovakiet) forhørte i en fangeleir storadmiral Dönitz nestkommanderende, admiral Erhard Godt. Dr. Korda truet ham, og meddelte ham at hvis han ikke ville avgi vitneprov mot Dönitz, så måtte han regne med å bli hengt sammen med denne. Hvis han derimot ville gjøre som han ble bedt om, ville han få slippe tiltale. Da denne trusel ikke førte til det ønskede resultat, ankom hele den store War Crimes Commission stab fra Washington, og disse høye herrer inntok en like truende holdning som dr. Korda. «Vil De nu vitne mot Dönitz - ja eller nei? Dette er Deres siste sjansen!» Da admiral Godt fortsatt nektet, avsluttet herrerne fra Washington affæren med følgende bemerkning: «Det vil De nok angre meget på». Det fremgår tydelig av Irvings bok at både briter og amerikanere brukte rene gangstermetoder for å overtale tyskere til å vitne mot sine kamerater eller overordnede.

Irving nevner også hvordan engtid i 1940 skjød med maskingevær på ubevæpnede tyske sjøfolk som flyktet over isen da engelderne angrep «Altmark» i Jøssingfjord. Som foran nevnt hendte det stadig at vitner som ikke avgav ønsket vitneprov, ble satt i fengsel for å «mykgjøres». Men også advokatene til de tiltalte måtte finne seg i de verste overgrep. Således ble von Neuraths advokat arrestert og satt i fengsel i 6 uker uten noen anklage.

Tortur av fanger

Oswald Pohl, organisatoren av de tyske konsentrasjonsleirer, ble tvunget til å avgi falsk vitneprov mot minister Walter Funk. Da Pohl selv kom for retten, ble det fastslått at hans vitneprov var fremkommet etter tortur av verste slag: Engelske og amerikanske soldater hadde bundet ham fast til en stol. Slik fastbundet, hadde man slått ham bevisstløs. Derefter hadde man skåret ham med kniver i ansiktet og smurt sårene inn med salt. Senere ble han sparket og tvunget til i time etter time å løpe på stedet. Så ble han forhørt når han var i en slik tilstand at han tilstod hva som

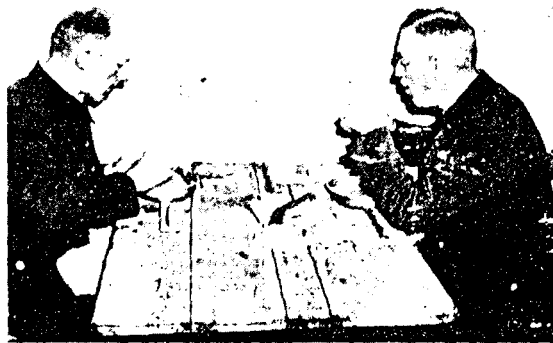
helst. Alle de tiltalte celler var forsynt med hemmelige lytteapparater for at man skulle kunne avlytte de tiltalte. Irving nevner at den betydeligste personlighet blant de tiltalte var riksmarskalk Herman Göring. Hans kraft og slagferdighet skaffet aktorater meget hodebry, og til slutt lurte ham dem for den triumf å få se ham dingle i galgen. Dagen for henrettelsen skulle finne sted, tok han sitt liv ved hjelp av en giftampulle han angivelig hadde skjult på seg. Irving nevner også i sin bok at de amerikanske prosesser i Dachau var en hån mot all rett. Både de anklagede så vel som deres forsvarsvitner ble brutalt slått og mishandlet for å få frem falske tilståelser. Mange ble også dømt til døden, og etterpå meddelt at de ville bli «benådet» hvis de ville vitne mot andre fanger. Jackson medga at amerikanske offiserer hadde berettet terror mot fangene og Nürnberg. Da generaloberst Jodl kom til fengselet i Nürnberg, rev man brutalt av ham alle distinksjoner på hans uniform, og kalte ham hele tiden bare «krigsforbryter Jodl». På lignende oppreden av tyske litære overfor fangne offiserer, hadde vært helt utenkelig, og forekom heller ikke under hele krigen.

Da dommene var avsagt, var det om å gjøre å få de dødsdømte henrettet så hurtig som mulig. Den amerikanske og franske guvernør, var villige til å benåde Jodl. Men den russiske og engelske så bestemt nei. Den engelske luftmarsjall Douglas, som selv hadde ledet terrorbombingen av Tyskland, benektet at han hadde vært drevet av hevnfølelse. Men sannheten er den at en falsk påstand fra Douglas' side mot Jodl om at Jodl hadde latt 50 engelske flyvere skyte etter ordre fra Hitler, hadde vært grunnen til at han fastholdt dødsdommen over Jodl. Det har senere vist seg at påstanden til Douglas var falsk, og Irving hevder at det ikke finnes n bevis for den. Også Jackson mente at Jodl burde benådes.

Seierherrens hevn

Nürnberg-prosessen har bare kunnet skade, sier Irving. Der er utelukkende en seierherrens hevn over de beseirede, og den lærdom den var påstått å skulle gi menneskeheten, har man konsekvent nektet å trekke. En rekke angrepskriger er blitt ført etter den uten at noen ansvarlig politiker har forlangt at angriperne skal stilles til ansvar for sine handlinger. Et forslag i 1946 i FN om å gjøre Nürnberg-prinsippene til en internasjonal lov for fremtiden, ble snarest sendt til en FN-komite for folkeretts spørsmål, hvor forslaget straks ble henlagt.

(Forts. side 9)

Jodl og Keitel spiser frokost i fengslet.

Nürnbergprosessen...

(Forts. fra side 7)

Oversikende engjør hovedtrekkene i den engelske historiker Irvings tankevekkende bok. Irving skriver særdeles godt, og han har den for en historiker meget vesentlig egenskap at han kan stille seg på siden av begge vendene, og objektivt vurdere hva som egentlig har skjedd uten forunnatthet mot den ene eller annen part. Slik bok all historisk skrive. En saken der som midten bør være den absolute rettsnor. Men en vesentlig betingelse for at sannheten skal komme til sin rett, er at man ikke fortir noe. For da blir historien bleit på. Slik det stort sett har skjedd eller sies å skje i Irvings bok. Alle tyskeres vitnelser eller påståtte forbyrder, har blitt bebyst nærmest til overmål, mens de alliertes minst like store forbyrder, og i mange tilfeller meget verre forbyrder, som f.eks. fordrivelsen av over 1,5 millioner, mord på 2,5 millioner tyskere i østområdene og utlevering av millioner til slavearbeidet i Sovjet, forblir i stilhet. På den måten kan den store masse bare få et fullstendig falskt bilde av hva som egentlig foregikk under krigen og i månedene etter at den var slutt.